

POV er et uafhængigt non-profit medie, der er åbent for alle og støttet af vores læsere.

Vi vil ikke lukke vores indhold inde bag en betalingsmur.

Hvis du har mulighed for at støtte POV med et fast månedligt beløb, kan du hjælpe os med fortsat at udkomme.

Det kan du nemt og direkte med Visa eller Mastercard ved at klikke her:

50 kr./md.

100 kr./md.

POV. INTERNATIONAL

NYE STEMME, SYNSPUNKTER OG JOURNALISTIK - ONLINE HVER DAG - UGEBREV HVER FREDAG

Det vilde pæretræ – et eftertænksomt, snakkesaligt, gudesmukt mesterværk

af **Frederik Bojer Bové**

Publiceret 18/05/2019 i Film/Kultur

overraskende, intens og sublim kunstnerisk vis. Man forstår det på grund af det gode manuskript, og man *føler* det på grund af den vidunderlige æstetik. Seks hjerter til et mesterværk.

Tyrkiske Nuri Bilge Ceylan er en af filmverdenens helt store instruktører. En af dem, der har vundet den allerstørste pris, Guldpalmen i Cannes. Men i modsætning til mange andre Cannes-gengangere, der har holdt fast i pladsen ved at inkludere store stjerner

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

.....
eftertænksomt og snakkesaligt, gudesmukt, og så bliver det efterhånden længere og længere. At *Det Vilde Pæretræ* er endnu et mesterværk, det er derfor lige knap overraskende, ej heller kommer det efterhånden bag på fansene, at også denne film er omkring de tre timer lang og at den indeholder meget lange samtaler med et væld af personer om alt fra litteratur til moderne Islam.

Men Ceylan overrumpler alligevel ved at beskrive en ung og vred hovedperson og inkludere glimt af et mere eksplosivt, nærmest trashet filmsprog, der klæder hans eftertænksomme *slow cinema* noget så vidunderligt.

Hjem til landsbyen

Det Vilde Pæretræ fortæller om Sinan, en ung mand der kommer tilbage til sin lille hjemby efter at have læst til lærer i den noget større by Çanakkale, der i øvrigt er den store by, der er tættest på det historiske Troja.

Der er for mange lærerstuderende til de gode jobs i Tyrkiet, så Sinan har ikke ligefrem nogen stor fremtid foran sig, men han har skrevet en bog, han håber at få udgivet og på den måde realisere sine intellektuelle ambitioner. Det kniber dog med respekten i den lille landsby, dels fordi de ikke bryder sig om den slags pseudo-intellektuelle opkomlinge, dels fordi Sinans far Süleyman, der også er lærer, har mistet det meste respekt efter at have opbygget en ganske stor spillegæld.

mand, der må forholde sig til, hvor meget han egentlig er rundet af sin herkomst.

Det vilde pæretræ - dansk trailer

from [41SHADOWS](#)

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

men fælles for de fleste af dem er mødet mellem land og by. Debuten hed ligefrem *Kasaba*, hvilket oversat betyder 'landsby', og i meta-opfølgeren *Majskyer* skildrede han en historie om en ung filminstruktør, der strides med at lave en moderne film i sin lille fødelandsby.

I gennembruddet *Uzak* fra 2002 kom en ung mand fra landet til Istanbul for at bo hos sin intellektuelle fætter. I *Vintersøvn*, der vandt Guldpalmen og også blev distribueret herhjemme, sad en tidligere skuespiller på et lille hotel og skrev avisklummer, uden på nogen måde at kunne forstå de lokale omgivelser. *Vintersøvn* var smuk i sin enkle fremstilling af den lille by som værende i hi. Alt gik langsomt, alt var koldt, sneen faldt mere og mere.

Hr Ceylans fornemmelse for tid

Ceylans mest sofistikerede og egensindige sammenkobling af tid og sted er dog efter min mening hans *Climates* fra 2006, hvor Ceylan selv spillede hovedrollen som ægtemand i et ægteskab i krise overfor Ebru Ceylan, hans kone og faste manusforfatter. Filmen foregår tre steder, i et sommerligt Nordtyrki, i et efterårsvåd Istanbul og i et vinterfrossent bjerglandskab.

Langt de fleste kunstfilmsinstruktører havde nok kaldt den for *Årstider* og brugt de tre sæsoner til at skildre, hvordan ægteskabet går fra varme til kulde. Men når Ceylan i stedet snakker om 'klimaer', så rammer han noget langt mere urokkeligt: Vintre kommer og går, men sneen i bjergene forsvinder aldrig. På samme måde vil der for Ceylan *altid* være forskel på livet i Istanbul og i det landlege Anatolien. De er simpelthen fanget i forskellige klimaer, forskellige tidsligheder. Det er

“

Vi *forstår*, at Sinan har det svært i den lille landsby og i forholdet med den vanskelige far. Men jeg *følte* det samtidig også, havde en knude i maven, indlevede mig i Sinans tilværelse på sjælden vis.

”

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

Da Sinan møder ungdomsflirten Hatice ved en lille kilde, snakker de i et par utrolig lange klip, hvor kameraet blot bliver hængende og intet forandrer sig. Men pludselig klippes der ret hurtigt og et enkelt kys bare antydes, klippes væk fra, forsvinder lidt i et flygtigt kaos.

Ceylan har også denne gang gjort brug af et helt nyt legetøj: Et nyt kamera, der hedder Osmo, som er ganske lille og derfor også ret bevægeligt og brugbart til at følge unge mænd med ild i røven, der vandrer rundt og snakker. Men det er meget tydeligt, når der skiftes fra scener optaget med store stationære kameraer, til dem optaget med helt småt og bærbart udstyr.

Former er lidt udtværede, og farver er til tider nærmest selvlvsende. Jeg har sjældent set noget lignende, som når Sinan træder ud fra en boghandel, hvor alt er varmt og mørkt og jordnært ud i en verden præget af modlys og digitale klatter.

Det er følelsen der tæller

Jeg skal gerne indrømme, at jeg er filmnørd, og at noget af det, jeg skriver, måske godt kan virke lidt for fortænkt. Men når *Det Vilde Pæretræ* er et fuldstændig uomgængeligt mesterværk, så er det ikke fordi, Nuri Bilge Ceylan har leget lidt med klippeteknik og et nyt kamera. Jeg sidder ikke og tænker ‘*Yay, nyt kamera, seks stjerner!*’

Pointen er, at Nuri Bilge Ceylan forsøger at skildre noget virkelig komplekst på en måde, så man ikke bare forstår det, men *føler* det. *Det Vilde Pæretræ* er en forbløffende velskrevet film med en slutning, der må være blandt årets mest tilfredsstillende, omend den også er noget

samtidig også, havde en knude i maven, indlevede mig i Sinans tilværelse på sjælden vis.

Og fordi jeg er kritiker, og fordi jeg tænker, at det er interessant at læse om, og ikke mindst fordi jeg fik udleveret et bjerg af pressemateriale, der gennemgår skabelsen af filmen ret minutiøst, så er den bedste forklaring, jeg kan give, at den intense følelsesmæssige indlevelse i Sinans verden kommer fra den måde, tidsligheden moduleres på ved hjælp af sofistikeret klippeteknik og brug af nye digitale kameraer. Hvilket måske lyder lidt kompliceret, men jeg kan forsøge at formulere det lidt enklere:

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

Fotocredit: 41 Shadows

FACEBOOK

TWITTER

LINKEDIN

PINTEREST

TAGS:

KUNSTFILM

NURI BILGE CEYLAN

TYRKIET

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE INTERESSERET I FØLGENDE:

Arthouse i Huset: Netflix på godt og ondt

Derfor led Erdoğan nederlag ved lokalvalg

Et frisk pust fra Bosporus

Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.

S T Ø T P O V

POV har ikke nogen betalingsmur, men vi har brug for støtte fra vores læsere.

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

Det er nemt og hurtigt, og aftalen kan opsiges med øjeblikkelig virkning.

25 kr.

50 kr.

100 kr.

Støt POV med MobilePay

Du kan også støtte POV's journalistik med en flad tyver (eller mere) via MobilePay 64023 - eller ved at klikke på logoet:

